

AUGUSTIN CUPȘA

Marile bucurii și marile tristeți

AUGUSTIN CUPȘA

Marile bucurii și marile tristeți

Proză scurtă

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției: Faber Studio

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Cătălina Ioancea
Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CUPȘA, AUGUSTIN

Marile bucurii și marile tristeți / Augustin Cupșa. –
București: Editura Trei, 2013

ISBN 978-973-707-829-2

821.135.1-31

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-829-2

Răceala

Primele ore au rulat în tăcere. Taică-su a stat pur și simplu acolo și nu a scos un cuvânt, dar din când în când își trăgea nasul. Lui i s-a părut că făcea asta ostentativ. S-a gândit că bătrânul are o nemulțumire ascunsă, dar nu a știut cum să înceapă discuția.

Tot drumul le-a fost frig. Radiatorul mașinii probabil se stricase, și-a întins de câteva ori mâna deasupra bordului, însă cu același rezultat — în palmă simțea doar un fir de aer cald și asta era prea puțin. Același drum ca la dus, acum i s-a părut mai greu și mai lung.

Când a schimbat vitezele, a atins ușor piciorul tatălui său și a auzit cum el se trage mai aproape de geam. I-a venit greu să-și întoarcă spre el capul și să-l privească. L-a întrebat totuși dacă se simțea bine. Bătrânul i-a răspuns *nu*.

Câmpul a stat multă vreme în jurul lor, pustiu. Și firele de telegraf păreau înghețate. Câteva stâncuțe au țopăit prin zăpadă, apoi și-au luat zborul și au trecut prin dreptul parbrizului. În rest, nu s-a întâmplat mare lucru.

L-a întrebat dacă voia să îi spună ce citise în dosar, dar tatăl a răspuns iarăși — *nu*.

Și-a făcut atunci curaj și l-a întrebat de ce nu voia să-i povestească nimic. Tatăl i-a răspuns că el n-a vrut de la bun început să știe ce scria acolo.

— Totuși, nu te-am silit să vii cu mine, i-a zis fiul.

Tatăl a tușit scurt și și-a dus mâna la gură, apoi s-a foit pe scaun, și-a căutat în palton după batistă, a găsit-o și și-a suflat lung nasul.

— Ai vrut să vii cu mine, nu? a insistat fiul.

O mașină din sens opus i-a avertizat cu farurile. Mergeau cu viteză mică, dar și-a zis c-ar fi prudent să mai încetinească puțin. Toată noaptea de dinainte plo-uase și pe jos se formase un strat fin de polei. În curbă a simțit cum mașina se deplasează cu spatele către parapet. A întors volanul încet ca să nu derapeze și a reușit să se redrezeze.

— Am vrut să vin cu tine, dar n-am vrut să citesc dosarul, i-a spus taică-su, mi-e de ajuns că l-ai citit tu.

Taică-su lucrase ca stomatolog aproape treizeci de ani. În orașul mic, toată lumea ajunsese să îl cunoască. După ce maică-sa a murit, băiatul s-a mutat într-un oraș mai mare. S-a căsătorit cu o fată de preot care era des-tul de înstărită. Într-o zi i-a spus soției c-ar vrea să facă un drum până la București ca să citească dosarul pe care taică-su îl avea la Securitate. Se gândise că adevărul i-ar face bine tatălui său, i-ar aduce o liniște sau o rezolvare, dar soția lui nu i-a împărtășit părerea. Și tatăl ei avusese de suferit de pe urma regimului, însă pe ea părinții o învățaseră că e mai sănătos să te ferești de oameni și să nu dezgropi trecutul care ți-ar putea aduce și mai multă suferință. Totuși, ea iubea oamenii. Aveau deja doi băieți și

el și-a dat seama foarte curând după nașterea gemenilor că toată dragostea ei se canalizează acolo.

Șoferul din sens opus îi avertizase corect, pe marginea șoselei se postase un echipaj de poliție. După ce au trecut de filtru, el a continuat să meargă prudent. Au avansat greu. În vale se lăsase ceața. A stat în spatele unei dube și l-a lăsat pe șoferul din față să le deschidă drumul.

În ultimii ani înainte de revoluție tatăl lui strânsese destul de mulți bani, pentru că era un stomatolog bun și avea o groază de pacienți. Din banii puși deoparte și-a cumpărat un scaun stomatologic performant pe care l-a adus din RFG. Un văr de la Köln i l-a cumpărat și i l-a transportat prin Ungaria, până la graniță, și un activist căruia îi făcuse o lucrare cu pivot și alte intervenții minore de-a lungul timpului l-a ajutat să-l treacă prin vamă. În urma acestui demers, stomatologul a putut să facă intervenții și mai laborioase.

Numărul consultațiilor a crescut și mai mult.

Toată lumea părea mulțumită, dar cineva l-a turnat.

S-a făcut un control și i-au confiscat scaunul pentru că fusese adus din străinătate. L-au cercetat și l-au ținut în arest câteva zile. Tot activistul a făcut presiuni ca măcar doctorul să nu ia o condamnare prea mare. Activistul avea o dantură foarte proastă și stomatologul acela îi era necesar ca aerul. Ceilalți stomatologi din oraș lucrau prost.

Când taică-su s-a întors acasă, nu a vrut să le povestească nimic din ce pățise acolo. Soția lui trăia pe atunci. Ea a fost toată viața o persoană veselă, dar într-o zi a fost lovită de o mașină.

Pentru multă vreme, în casa lor a domnit o atmosferă apăsătoare. Băiatul cel mare a plecat de-acasă

imediat după revoluție. A emigrat în America. I-a spus odată fratelui mai mic că nu îi plăcuse niciodată acolo și că taică-su fusese un om închis și sever și uneori îl bătea. Acest lucru nu i se întâmplase însă și lui, și de aceea s-a arătat foarte mirat. Frate-su i-a mai spus că lucrurile astea se întâmplaseră demult și sigur n-avea cum să-și mai aducă aminte. Pe frați îi despărțea o diferență de 11 ani și cei doi își vorbeau rar la telefon. Convorbirea era oricum foarte scumpă. Frate-su stătea cam prost cu banii acolo și s-a gândit să nu-l bage prea tare la plată. Atunci, i-a propus să-l sune el înapoi, dar frate-su i-a trântit în nas un refuz sec. Sigur se simțise lezat. Cică să o lase pe altă dată. Altă dată nu au mai atins subiectul.

Tatăl lor nu și-a mai cumpărat niciodată un alt scaun stomatologic, deși a avut din nou posibilitatea și banii să o facă.

O vreme, după revoluție, lucrurile au mers bine.

Oamenii știau prin ce trecuse și când veneau la cabinet țineau morțiș să îi toarne orice fel de zvon sau de ipoteză. El le spunea că nu au voie să vorbească. Ei îi răspundeau că și-au câștigat deja acest drept, dar el îi avertiza că altfel lucrările lor vor ieși prost.

Tatăl lui a lucrat mereu în liniște, meticulos și precis. S-a încăpățânat să lucreze pe scaunul lui vechi chiar și atunci când clientela scăzuse simțitor. În oraș apăruseră tehnici noi și o aparatură mai bună, iar între timp au apărut tehnici și mai noi și aparatură și mai bună.

În orele de după serviciu, bătrânul stomatolog stă pe marginea Crișului și privește apele repezi. Ceilalți dau la pește, dar el nu a încercat niciodată. L-au întrebat de ce nu vrea, iar el le-a răspuns că se gândește la altceva.

Odată, când stăteau împreună la râu, băiatul și-a zis că întâmplarea cu scaunul încă îl roade. L-a întrebat din senin dacă ar vrea să știe cine l-a turnat pentru că la București s-a dat drumul la arhive. Taică-su i-a spus că nu se mai gândea la treaba aia.

În următoarele luni, a continuat să-l bată la cap până când doctorul i-a răspuns că personal nu vrea să știe, dar ar vrea ca băiatul să afle cine a fost turnătorul ca să se ferească de el în viitor.

Băiatul i-a spus că nu poate deschide dosarul în locul lui. Stomatologul i-a spus că îl însoțește dacă de asta era nevoie, o să stea lângă el pe un scaun până când fiu-su o să parcurgă toate paginile care li se dau și o să afle tot adevărul, dar el n-o să citească niciun rând cu ochii lui.

Exact asta au și făcut.

Tatăl a stat mai bine de o jumătate de zi într-o cămăruță îngustă și rece lângă fiul său care îi citea dosarul. Pe la crăpăturile ferestrei trăgea un curent tăios ca o lamă de brici. Mâinile băiatului se făcuseră vinete de frig. Tatăl său și-a ținut mâinile în poală, sub capetele fularului, și din când în când și le freca, apoi bătea din picioare pe dușumea ca să și le mai încălzească, dar de ridicat, nu s-a ridicat deloc. Niciunul nu s-a dus la baie și nici măcar să bea apă câteva ore bune.

Numele îi erau străine băiatului și înșiruirea evenimentelor era neclară. Notele deveneau din ce în ce mai greu de înțeles pentru că ordinea cronologică nu era respectată și pagini întregi lipseau. Le-au dat doar un extras din dosar, de fapt. Băiatul s-a întors către tatăl său și l-a întrebat dacă se simțea bine. Taică-su i-a răspuns atunci că simțea cum îl cuprinde răceala.

Fiul i-a spus că și el simte răceala aia și a continuat să citească.

Când au ajuns la Alba Iulia, i-a propus să oprească. Se făcuse noapte și șoferul din față îi părăsise la Sighișoara. În rest, nu au văzut altă mașină pe șosea.

Au oprit la un hotel ieftin. Luminile de pe stradă i-au adus aminte că se apropiau sărbătorile.

Au luat o cameră împreună și apoi au coborât să mănânce. Din hol și-a sunat soția. A întrebat-o ce fac gemenii. Ea i-a răspuns că sunt bine. Apoi l-a întrebat ea cum se simte. I-a spus că a obosit și simte cum răceala îi dă târcoale. L-a întrebat cum se simte taică-su și i-a răspuns că el e și mai răcit, tot drumul în mașină și-a tras nasul și a tușit. I-a spus că o iubește. Ea i-a răspuns că și ea îl iubește. Apoi a închis.

Câțiva bărbați au trecut prin fața geamului cântând.

La masă au avut ruladă de porc cu legume. Și-a amintit că maică-sa făcea des ruladă cu carne.

Și-a amintit că pe taică-su îl turnaseră mai mulți cunoscuți încă din facultate. Unii îi erau colegi, alții îi erau și prieteni.

L-a întrebat pe taică-su cum îi place rulada. El a mormăit că îi place.

Din unele note reieșea că acești prieteni fuseseră invitați în casa lor. De câteva ori găsisese pomenit și numele mamei lui — ea vorbea deschis, spunea exact ce gândea.

L-a întrebat cum îi plac legumele.

Taică-su i-a răspuns că sunt nefăcute.

Niște lăutari au cântat câteva melodii vesele și ceilalți au aplaudat, apoi unii i-au chemat să le cânte chiar la masă și le-au dat niște bani. Lăutarii au trecut și pe la

ei, dar s-au prins repede că nu pot ciuguli nimic și s-au îndepărtat cu viorile pe umeri.

Se făceau referiri dese la maică-sa și la un alt dosar, probabil al ei. S-a gândit că pe ea nu mai putea să o întrebe dacă ar vrea să-și vadă dosarul. L-a întrebat în schimb pe taică-su dacă vrea un desert, dar el a preferat să bea un pahar cu apă.

S-au ridicat de la masă și el s-a temut pentru o clipă că numele pe care le citise la arhive i s-ar putea amesteca în cap. Un fior i-a coborât pe șira spinării și inima i s-a strâns de frică.

În cameră, tatăl a ales patul de la geam, s-a înfășurat în plapumă și a stins veioza. El, în schimb, s-a tot foit. Simțea răcoarea supărătoare a așternutului și a camerei. Geamul se împânzise de flori de gheață. O lumină palidă venea de pe stradă. A așteptat până când respirația tatălui a devenit liniștită și s-a strecurat din pat. Așa făcea și când era mic, dar pe atunci nu fuma.

Pe coridor și-a aprins o țigară. Coridorul se întindea lung, nemișcat ca un gât de gâscă tăiat pe butuc. A constatat că mocheta se tocise rău și pereții erau cam murdari. În capătul cel mai apropiat se vedea un fotoliu, și el jerpelit. Îl cam ustura gâtul, așa că a tras doar câteva fumuri. Apoi a stins țigara și a intrat în cameră.

Noaptea, temperatura a coborât până la minus 17 grade.

În vis, fiul a aflat că tatăl său l-a turnat la Securitate. A fost o veste copleșitoare. Încerca să scape, dar nu putea. Era urmărit. A fugit ținând un dosar gros sub braț și s-a ascuns sub o poartă înaltă. Citea în picioare. De fiecare

dată când ajungea la capătul unei pagini, descoperirea o nouă filă în dosar. Trebuia să fugă, dar nu putea să o facă pentru că dosarul neterminat îl ținea pe loc. Și-a dat seama că bătrânul știa atât de multe despre el, despre soția și copiii lui, în schimb el nu știa mai nimic despre tatăl său. Apoi se făcea că era pe un câmp nisipos și încerca să răstoarne o broască țestoasă pe spate. O împingea cu bățul și o lovea în carapace încetișor, fără să-i facă vreun rău, când deodată a deschis ochii și s-a trezit.

Taică-su stătea pe marginea patului și se uita la el.

— Trezește-te să plecăm, i-a spus.

Pe ultima bucată de drum, s-a simțit cumplit de obosit și și-a dat seama că răceala l-a prins și pe el. Taică-su i-a propus să rămână la el peste noapte. El și-a sunat soția și a întrebat-o dacă se supără că mai întârzie o zi. Ea i-a spus să facă ceea ce trebuie să facă. A întrebat din nou de băieți și a aflat din nou că sunt bine. Soția a închis telefonul fără să-i mai spună că îl iubește. Probabil că era foarte ocupată. Nici el nu i-a mai spus că o iubește.

Taică-su i-a spus că femeia în casă le-a pregătit o supă de os cu măduvă. Era convins că asta o să-i pună pe picioare. Ceața i-a însoțit până aproape de oraș, dar vremea se făcuse mai blândă. Ninsoarea s-a transformat într-o ploaie mărunță. Au trecut pe lângă ospiciul de la marginea orașului. Bolnavii stăteau la garduri și fumau în ploaia rece.

În curba următoare au derapat. Niciunul n-a pățit nimic, dar s-au ales cu o sperietură zdravănă. Mașina s-a înfipt cu una dintre roțile din spate în mocirla care se dezghețase puțin. A accelerat, dar n-a reușit să scoată mașina de acolo. Tatăl a trecut la volan și el a încercat

s-o împingă din spate. La un moment dat, s-a oprit și a stat să privească roata care se învârtea în gol. Taică-su a încetat să mai accelereze și a ieșit din mașină.

— De ce nu mai împingi?

Nu i-a răspuns, pur și simplu, privea roata care rămăsese acolo.

După o vreme, pe drum a trecut o mașină. Taică-su l-a recunoscut pe doctorul psihiatru care se întorcea acasă din tura de după-masă. S-a oprit să le dea o mână de ajutor.

Doctorul părea cam șui, spunea tot felul de lucruri ciudate și izbucnea fără motiv în râs, dar totuși tatăl i l-a prezentat ca pe un prieten bun. Au întins o sufă între mașini și, cu ajutorul psihiatrului, au ajuns din nou pe drum. I-a remorcat până în oraș. Acum, tot ce trebuia să facă era să învârtă încet de volan spre stânga sau spre dreapta, fiind atent la semnalizarea din față. Aproape de casă a simțit o amețală fierbinte care i s-a suit în creștet. Apoi a strănutat de câteva ori și i-a fost mai bine.

Când au ajuns acasă, erau amândoi murdari și oboșiți. Femeia plecase și le lăsase oala pe aragaz. Supa se cam sleise. El n-a mai avut chef să mănânce, s-a întins pe pat și gândurile i se învârteau în cap exact ca roata mașinii în noroi. A revăzut camera în care dormea și învăța în vremea copilăriei și dintr-odată i s-a părut îngrozitor de mică.

Taică-su a intrat brusc pe ușă.

— Ai aflat cine m-a turnat?

Nu se aștepta la întrebarea asta. S-a ridicat în capul oaselor și l-a privit clipind des. Figura tatălui s-a compus încet-încet în fața lui.

— Purta numele de cod Ursu, i-a zis.

— Bine, bine, dar ai aflat cum îl chema de fapt?
— Erau mai multe nume acolo. Petroviceanu, cred.
— Aha, i-a răspuns tatăl și s-a îndreptat spre ușă. Sigur nu vrei supă?

— Nu. Sau Petroveanu. Ceva de genul ăsta.

Taică-su s-a oprit din mers și s-a întors cu fața spre el.

— Petroveanu era un tip care lucra la sere și era pacientul meu, iar cu Petroviceanu am fost coleg de liceu.

Și-a dat atunci seama că nu mai știe și exact de ceea ce îi era teamă nu scăpase.

— Nu mai știi acum. Am citit zeci de pagini ieri și au fost foarte mulți care au dat note informative despre tine sau despre mama.

Taică-su s-a încruntat.

— Oricum, ziceai că nu te interesează.

— Nu mă interesează. Te-am întrebat doar dacă ai aflat numele. Am vrut să verific dacă știi de cine trebuie să te ferești.

Au tăcut amândoi pentru o clipă, descumpăniți.

— Am să mă feresc de amândoi, i-a răspuns fiul.

— Foarte bine, i-a răspuns tatăl. Eu mă duc să-mi încălzesc o porție. Femeia asta gătește minunat.

I s-a părut că în momentul acela se înveselise un pic.

— Cum mai stai cu răceala? l-a întrebat băiatul.

— La fel, i-a răspuns tatăl și a fluturat din mână a lehamite.

Toți avem nevoie de o îmbrățișare

Bărbații care cântau întinși pe iarbă, după gardul de sârmă, erau acolo încă de la prânz. Se cinstiseră toată după-amiaza cu vin vărsat și cântaseră o groază de melodii vechi, și câțiva trecători se uitaseră la ei amuzați. Chiar și acum unul lălăia tare un cântec de pahar, iar celălalt îl acompania chiuind și lovea cu sticla goală de plastic în pământ.

Doina i-a blestemat în gând și și-a frecat palmele una-ntr-alta, apoi le-a coborât în dreptul unui radiator mic pe care-l ținea la picioare, dar degeaba — își simțea în continuare degetele reci și umede. Toată ziua și-o petrecuse în ghereta de plastic de la marginea parcului, unde trebuia să stea și să vândă bilete de autobuz.

Pe la prânz soarele a strălucit mai animat și întreg bulevardul s-a umplut de o lumină alb-gălbuie, dar spre seară vântul a început iarăși să fluture fâșiile de tifon ale norilor, să se strecoare prin crăpăturile pereților și s-o cuplească de pulpe.

Unul dintre bețivi, unul sfrijit, cu părul cârlionțat peste urechi și o geacă de fâș pe care scria *Big Chiefs*, a

venit la un moment dat în dreptul gheretei, s-a pus cu coatele pe teigheaua din dreptul geamului și prin deschizătura îngustă i-a suflat un aer acru de băutură. I-a zis:

— Dudaie, dacă ești amabilă, două mici de coniac p-pentru mine și p-prietenul meu — apoi a arătat cu mâna undeva în spatele chioșcului și a început să necheze ca un mânăz, arătându-și dinții stricați.

Doina nici nu s-a obosit să-i răspundă, s-a făcut că nu-l vede. De bețivi ca el avusese parte toată viața, avea unul și acasă, slavă Domnului că n-ajunsesese să bea prin parcuri, că atât îi mai trebuia, s-o fi știut tot cartierul, mai ales că stătea în apropiere — la capătul celălalt al parcului, se deschidea o intersecție mare și de acolo pornea o stradă îngustă unde venea și blocul ei.

Hohotele s-au întetit după ce bărbatul i-a povestit amicului său gluma pe care o făcuse, dar nici asta n-a impresionat-o pe Doina.

De foarte multă vreme, ajunsese la concluzia că stația ei de autobuz era amplasată prost.

Troleibuzul 76 trecea rar, autobuzele 312 și 313 treceau și mai rar, iar autobuzul 381 care trecea destul de des, nu oprea acolo. În plus, lumea nu se obosea mai niciodată să cumpere bilete.

De asta s-a și mirat când, dis-de-dimineată, după ce de-abia descuiase și își pusese poșeta în cui, un bărbat a ciocănit în geamul de plastic și i-a cerut un bilet. Avea fața brăzdată de riduri și o adâncitură de pe frunte, verticală și adâncă, i-a atras atenția.

I-a întins biletul și-a rămas cu un sentiment neplăcut. Bărbatul arăta ciudat, ca și cum cineva i-ar fi despicat capul cu un topor. Mai știa pe unul așa, de fapt, un copil, un coleg de-al ei de școală cu care făcuse clasele primare.

A avut mult de pățimit băiatul din cauza semnului din frunte, copiii pot să fie foarte răi uneori, râdeau de el și nu-l primeau în jocurile lor. Doina îl vedea cum stătea singur pe băncuță și se uita lung la ea ca și cum i-ar fi cerut ajutorul sau ar fi vrut să-i spună ceva important, dar niciodată nu s-a apropiat de el și nici băiatul n-a făcut-o. Prin clasa a șasea, s-a mutat la altă școală și n-a mai aflat ce s-a întâmplat cu el, dar privirea lui muncită de gânduri și totuși senină, de copil, n-a uitat-o și uneori i-a apărut și-n vis.

Gândul că bărbatul semăna cu fostul ei coleg nu i-a dat pace, i-a rămas în cap toată ziua, exact ca elementul ars al radiatorului de pe podea.

Când bărbatul era încă în stație, Doina s-a ridicat pe furiș de pe scaun și s-a uitat oblic prin deschizătura geamului, în stație. El se învârtea sub acoperișul ondulat, făcea ture neliniștit, de parcă ar fi așteptat ceva mai important decât autobuzul sau o grijă grea i-ar fi apăsât sufletul. Avea barba nerasă, un balonzaid bej și o geantă de vinilin pe care-o tot legăna în mâna dreaptă. Doina a vrut să iasă la el și să-i spună că până la șapte și un sfert nu trecea niciun autobuz, dar cât s-a gândit ea și s-a răsucit, bărbatul dispăruse. A trecut printr-o spărtură din parc și s-a pierdut printre copacii înghețați.

Până la prânz, Doina și-a trecut vremea citind un ziar care se distribuie gratuit.

Meseria de vânzător de bilete a fost menționată ca fiind una dintre cele mai triste 10 meserii într-un studiu efectuat în România.

Studiul a durat doar o zi, dar a implicat 100 000 de agenți de teren care au stat o zi întreagă și au analizat dintr-un colțisor gradul de fericire al angajaților, notând totul

într-un formular de 3 000 de pagini. În urma studiului, rezultă că vânzătorii de bilete plâng în cabina lor cel puțin 5 minute la două ore din motive pe care nici ei nu și le pot explica. Cel mai probabil este vorba de frustrarea faptului că toate sunt trecătoare.

Doina a parcurs rândurile cu atenție și a rămas pe gânduri. Studiul i s-a părut exagerat, scornit chiar, deși era vorba de un ziar serios pe care-l citea în fiecare dimineață — dar chiar așa scria acolo, negru pe alb.

Și-a privit dungile de pe puloverul de lână, care în dreptul burții făcea un șir de valuri. Unele erau roșii, altele vernil și altele galbene. A constatat acest lucru de fiecare dată când și-a urcat și și-a coborât privirea peste ele, dar articolul tot nu l-a putut crede. Ei nu i se întâmplase niciodată să plângă în ghereta sa și, chiar dacă mai nimeni nu se oprea să cumpere bilet, tot i se părea un lucru de neconceput să înceapă pur și simplu să bocească la ghișeu. Ce-i drept, când citea articolul, afară totul arăta întunecat și cenușiu, dar pe la prânz, soarele de martie a prins mai multă viață și apa a început să picure din streșini.

Tot atunci, a trecut pe la ea Tavi, băiatul ei cel mic. S-a aplecat în dreptul geamului.

— Să știi că sunt supărată pe tine.

— Stai, lasă-mă să-ți explic, i-a zis băiatul și și-a șters fruntea de transpirație.

Venise pe jos pentru că linia era, se pare, blocată.

— Nu mai ai ce să-mi explici, eu am vorbit cu el, omul a înțeles, a zis că-i pare rău.

— Ce să-i pară rău, a bătut Tavi cu pumnul-n teighea. Tu știi cum e să te scoată cineva în stradă iarna, cu hainele de pe tine? Tatăl tău, pricepi?

- S-a supărat și el...
- E un bețiv nenorocit.
- E bețiv, dar nu e nenorocit.
- Să-l ia dracu!

Doina s-a ridicat în picioare și s-a uitat în stânga și-n dreapta de parcă i-ar fi auzit cineva.

- Ssssst, taci, nu vorbi așa de tatăl tău.

Tavi și-a aprins o țigară și s-a învârtit pe loc nervos. Doina a rămas în picioare de partea cealaltă a geamului.

- Am stat două luni pe la prieteni.

— Foarte rău, mamă, atunci de ce nu vii acasă? Omul a zis că te primește, că-i pare rău, vă spunea și vouă dacă veneați aseară.

- Să știi că nu-i așa ușor, Gabi e o femeie sensibilă, o știi, nu-i trece așa cu una, cu două.

Doina s-a așezat la loc pe taburet, oftând.

- V-am făcut și sarmale, cum îți plac ție, cu șunculiță, știi tu, în cuptor. Taică-tu a desfăcut o sticlă de vin.

Și o băuse singur, dar a preferat să nu-i spună asta ca să nu-l audă iarăși înjurând.

Tavi s-a dus până la marginea trotuarului și s-a uitat în capătul străzii. S-a întors în dreptul chioșcului.

- Poate venim în seara asta, să vedem cum ne strângem lucrurile.

Doina s-a luminat dintr-odată la față.

- Ei, vezi că se poate, mai lași și tu de la tine. Da' să știi că sarmalele le-am mâncat.

- Dă-le-ncolo de sarmale.

- Erau foarte bune.

— Cred, cred, mai bine dă-mi cinci lei, că nu cred că vine niciun autobuz azi, e blocaj mare. Trebuie să iau un taxi.

După ce-a plecat Tavi, a apărut un alt băiat nervos, care zbiera în telefonul mobil. Se mișca de colo-colo ca un titirez și înjura de mama focului, dar măcar a cumpărat un bilet. Băiatul se certa sau se ruga de prietena lui. De fapt, amândouă. Când îi spunea *curvă tâmpită*, când o implora să rămână împreună, să se vadă și să meargă la o cafea.

Doina l-a ascultat prin pereții de plastic ai chioșcului încruntându-și sprâncenele, i s-a părut nepotrivit și lipsit de succes să inviți așa o fată în oraș. Ar fi vrut să iasă la el și să-i spună vreo două, dar pentru că autobuzul chiar nu venea, băiatul a șters-o și el în parc.

Doina și-a coborât dezamăgită privirea în poală, acolo unde mâinile ei stăteau nemișcate. S-a gândit că la un moment dat ar fi putut să doarmă un pic dacă băiatul ăsta n-ar fi făcut atâta gălăgie.

Și-a luat degetele la analizat unul câte unul. I se umflaseră și i se înroșiseră de la cât spălase vasele. Pe degetul inelar verigheta lucea șters. A frecat-o puțin cu mâneca flanelului, însă n-a obținut mare lucru. Și-a lăsat bărbia în piept și a reușit să ațipească, dar la nici un sfert de oră mai târziu au apărut cei doi bețivi care mai întâi au băut pe băncuța dinspre stradă, au vorbit tare și s-au certat până când un sectorist i-a luat la trei păzește, așa că s-au făcut nevăzuți în parc — însă după nici jumătate de ceas, s-au întors și s-au pus în fund pe pământ, undeva în spațele gheretei, destul de aproape de trotuar.

Întâi i-a blestemat, în gând și cu voce tare, dar de fapt s-a bucurat că au trezit-o. Își uitase portofelul deschis în dreptul geamului și oricine ar fi putut veni să-și bage mâna și să i-l ia. Noroc că lumea nu prea cumpără bilete.

A rămas multă vreme cu ochii pe pozele cu băieții ei pe care și le ținea înăuntru. Erau vechi și, între timp, băieții crescuseră și se făcuseră niște găligani cât ușa.

Lucian, băiatul cel mare, i-a moștenit trăsăturile feței, mai ales nasul pătrat și buzele înguste și și-a pierdut serviciul la începutul anului. Lucra la pizzeria unui italian despre care toată lumea știa că îl cheamă Giani și că avea acasă trei copii și o nevastă blondă și cam bătrână. Mai multe nu știau despre el, dar sigur își iubea foarte mult familia, îi iubea atât de tare, încât de revelion a plecat la ei și nu s-a mai întors. Spunea că stă în Perugia, dar când poliția l-a căutat acolo, nu l-a mai găsit. Pe local s-a pus sechestru și bunurile au fost vândute la o licitație publică și de atunci Lucian a avut tot felul de mici slujbe prin cartier, dar cel mai mult a stat pe-acasă, în fața televizorului, mutând de pe un post pe altul, fără să se uite de fapt la nimic.

Doina a oftat și-a trecut la fotografia lui Tavi, când un bătrân cu soția lui s-au postat în dreptul geamului.

— De ce nu vine, doamnă, mașina? a întrebat-o bătrânul răstit.

Doina a ridicat din umeri și le-a spus că, cel mai probabil, linia era blocată. Bătrânul a pufnit nemulțumit când i-a propus să cumpere un bilet dublu.

— Avem abonamente, a zis el tare, dar mai bine le-am arunca.

S-au mutat amândoi mai încolo pe trotuar, bodegănd și, după vreo douăzeci de minute, s-au resemnat și-au luat-o pe jos.

Prin stație a mai trecut o femeie care se legăna sub greutatea sacoșelor pline, avea hainele jerpelite și părul alb, în dezordine, și un măturător care nu se prea obosea cu treaba.